



Vyjádření Komunistické strany Řecka k „Pražské deklaraci“

Ve dnech 23. a 24. května 2015 se v Praze uskutečnila Mezinárodní konference KSČM, na kterou byla pozvána i Komunistická strana Řecka (KSR).

Na tuto mezinárodní akci byly pozvány nejen komunistické a dělnické strany, ale i jiné politické síly, jako na příklad německá „Die Linke“, která pod kamufλάží levice již po mnoho let šíří mezi pracujícími představu, že existuje možnost polidštvání kapitalismu v Evropské unii. Tyto síly velmi často sehrávají hlavní roli v antikomunistických a antisovětských kampaních organizovaných EU.

Již jenom tato skutečnost (účast zcela odlišných politických sil) způsobila, že KSČM nemohla podepsat společný dokument o závažných politickoideologických otázkách, na které má jiné názory.

Soudruzi z KSČM připravili projekt společné deklarace a prohlásili, že vedením stran dávají termín do konce května 2015 na to, aby je informovali, zda podporují nebo odmítají tuto deklaraci. Současně však poslali text deklarace na webové stránky „SolidNet“, kde byla již 26. 5. 2015 opublikována bez podpisu stran. Tímto způsobem poskytli prostor pro nesprávné informování o tom, které strany tuto deklaraci podepsaly.

Níže uvedeným prohlášením se pokusíme krátce a komplexně objasnit, proč KSČM nemůže podepsat tzv. Pražskou deklaraci:

1. Podle našeho názoru se v dokumentu na několika místech chybně používá pojem imperialismus jako označení expanzivní, agresivní zahraniční politiky. KSČM pevně zastává hodnocení V. I. Lenina, že imperialismus je monopolistický kapitalismus, se všemi jeho nejvýznamnějšími znaky, které popsal ve svých dílech vůdce VŘSR.

2. Dokument podle nás obsahuje chybné hodnocení otázky o spojencích,

kteří vede k hluboce bezvýhodné „jednotě levicových a progresivních sil“.

Takový přístup byl nejednou využit v mnoha zemích k účasti v kapitalistických vládách, což pak vedlo i k podílu těchto „sil“ na realizaci protilidových opatření. KSČM odmítá tuto koncepci a zdůrazňuje nevyhnutelnost vytvoření sociálního svazku dělnické třídy s lidovými vrstvami města a venkova proti monopolům a kapitalismu.

3. V dokumentu se zmiňuje úsilí USA a EU o falšování dějin a revizi výsledků druhé světové války. USA a EU však nejsou v těchto aktivitách osamoceny.

Soudíme, že neméně důležitým výsledkem druhé světové války byl vznik socialistických států ve Střední a Východní Evropě a další upevnění SSSR. Do revize výsledků války přispěly svým dílem kromě USA a EU ty společenskopolitické síly, které mají v současnosti v těchto zemích politickou moc a které do té doby hrály primární úlohu v kontrarevoluci a v kapitalistické restauraci v SSSR a ve státech východní Evropy. Odpovědnost za falšování dějin nese i vedení současného Ruska, které se aktivně podílí na nepřijatelné antikomunistické kampani v souvislosti s Katyňským masakrem a to přesto, že na světlo vyšly důkazy o falšování historických dokumentů, které započalo v duchu Goebbelse již za vlády Jelcina.

4. Otázka války je v dokumentu posuzována s pacifistického hlediska, s neurčitými tužbami po míru. Podle názoru KSČM zde plně platí Leninův přístup, který zdůrazňoval, že „válka není nahodilost, ani hřích, jak ji prezentují křesťanští duchovní (kteří hlásají vlastenečství, humánnost a mír ne hůře než oportunisté), ale nevyhnutelný stupeň kapitalismu, zákonitá forma kapitalistického způsobu života“.

5. Odpovědnost za imperialistické války nesou i oportunistické sociálnědemokratické strany typu „Die Linke“ a ostatní síly tzv. „Strany evropské levice“, které je podporují, což se stalo v případě války proti Libyi, proti Středoafrické republice, proti Sýrii atd.

6. V dokumentu je odmítáno násilí, bez uvedení druhu násilí, typu války, která třída násilí realizuje a s jakým cílem. A to v době, kdy je všem dobře známo, že buržoazie usiluje o to, aby se národy vzdaly revolučního násilí, aby se tak kapitalismu umožnilo bezprecedentně prosazovat vlastní násilí. KSČM a komunistické hnutí jako celek odsuzuje násilí a války vyvolané buržoazií a realizované v jakékoli formě. Ať již v podobě válečné, expanzivní intervence nebo násilné buržoazní politiky v období míru, včetně násilí třídní exploatace dělnické třídy, které otevírá cestu k novým imperialistickým válkám.

(Dokončení na s. 2)

600 let od upálení největšího Čecha

6. července 1415 byl z rozhodnutí římskokatolických inkvizitorů upálen v Kostnici mistr Jan Hus. Připomeňme si v našem časopisu toto dějinné významné výročí stati Zdeňka Nejedlého „Ve stopách Husových“.

Ano, ve stopách ideologického předchůdce komunismu šel náš národ v době, kdy se rozhodovalo o zúčtování s našimi odvčnými nepřáteli a skoncování se všemi utiskovatelskými a vykořisťovatelskými režimy. Zdeněk Nejedlý píše svou stať ve chvílích, kdy Rudá armáda, po jejímž boku stály i čs. jednotky vedené generálem L. Svobodou, začala vyháňet německé okupanty z našeho území. A kdy se v souladu s Košickým vládním programem Národní fronty začala uskutečňovat národní a demokratická revoluce. Právě tehdy bylo zapotřebí připomenout nej-slavnější dobu našich národních dějin a zdůraznit, že budoucnost v osvobozené zemi musíme vytvářet s věrností odkazu jejich nejvýznamnějších osobností. A bylo jen samozřejmé, že věrnost tomuto odkazu – tato povinnost kráčet pevně v jejich stopách – předpokládala jít kupředu, s ohledem na požadavky nové doby, s inspirací příkladu Sovětského svazu. Tak se i stalo, tak postupoval Klement Gottwald, pod jehož vedením zvítězil náš lid v únoru 1948.

Zamysleme se při četbě stati Zdeňka Nejedlého, kterou uveřejňujeme zkráceně, nad tím, co určovalo velikost naší historie a k čemu vedla zrada revolučního a pokrokového odkazu velikánů našich dějin po listopadu 1989.

Zd. Nejedlý: Ve stopách Husových

Je těžko v plnosti vystihnout vše to, co jímá našeho člověka, slyší-li jméno Hus nebo Žižka, vzpomene-li historické té doby, odedávna zvané husitská doba. Tu především se nám objeví cosi velikého, co se vysoko vznáší nad obyčejný náš průměr, a co proto nutí naše zraky zvednout těžší výše, než jsme uvikli v dlouhých dobách národního ponižení a národní slabosti.

Ano, český národ byl jednou velkým národem, a to bylo tehdy, za Husa a jeho následovníků. Středověký feudalismus byl právě na vrcholu své moci a rozvoje, ale s tím zároveň začal se i rozkládat, a nebylo stavu, nebylo národa, jenž by nebyl tím utrpěl. A v tom jako blesk se roznesla po Evropě zvěst, že v samém středu Evropy, jakoby v jejím srdci, v Praze, povstal muž, jenž plamenným slovem bije vstřechu tu současnou pýchu i rozvrácenost.

Hus bil se především za práva svého národa. Všechna vedoucí a zejména výnosná místa v tehdejším českém království brali Němci a po svém i tehdy již způsobu zapupně se vynásilili nad domácí, český lid. Až tu narazili na odpor Husův. »Spíše hada na prsou zhrčeješ, než Němec Čechu dobrého přáteli bude«, bylo slavné slovo Husovo, jím metané v český lid. A když Němci roku 1401 i válečně vpadli do Čech, mladistvý tehdy Hus volal národ i k ozbrojenému protu nim odporu. »Čechové - volal Hus z kazatelny - nebrání-li svého království, ač mají příčinu spravedlivou, jsou horší než psi a hadi, neboť ti brání své pelechy. « A nejinak bylo, když řád německých rytířů napadl roku 1408

Polsko. I tu vstal Hus, a ohnivými slovy v Betlémské kapli vyzýval Čechy, aby šli na pomoc bratrskému národu polskému v tomto jeho spravedlivém boji.

S tím však Hus bil neméně i všechen ten řád, jenž umožňoval toto násilí mocných nad slabými, i stal se rázem světoznámým. Celá Evropa o něm hovořila a obracela zraky k němu. Jedni - mocní a vládnoucí - s nelibostí, ano nenávistí patřili na smělce, jenž se odvážli rozvracet jejich panství. Druzí - obecný lid - s nadšením hltał zprávy o podivuhodném tom muži, hájícím jeho práva. To se ukázalo, když Hus vyjel z Čech na cestu do Kostnice. To byla triumfální cesta lidového hrdiny. Od města k městu šla zpráva, že jede Hus, a všude už před městem ho čekaly zástupy, aby ho spatřily a pozdravily. I Husův vjezd do Kostnice byl takto slavný, daleko slavnější než vjezd císařův a papežův.

* * *

Bylo-li tak však za Husa, bylo tak tím více ještě potom, kdy Čechové pod Žižkovým vedením zvedli boj za velké to Husovo dědictví. Husovi nepřátelé doufali, že zničí hnutí, zničí-li Husa. Ale ukázal se pravý opak, a svět s dalším ještě úžasem hleděl na Čechy, kde Husovi následovníci jeho slova začali naplňovat skutkem. Teď Čechové nebyli »horší než psi a hadi«, podle slov Husových, ale statečně bránili své království. A slavně porazili i největší armády, jež vtrhly do Čech, aby je zdolaly. I znova s úžasem, ale také s obdivem hleděla celá Evropa na malý ten národ ve středu Evropy, před kterým veliká ta vojska utíkala, jakmile jej jen spatřila. (Dokončení na s. 4)

Vsouvislosti s nacistickým pučem v Kyjevě, vyvolaným Spojenými státy a jejich lokaji v NATO, po kterém následovalo připojení Krymu, jehož obyvatelstvo se v celonárodním referendu vyslovilo ke sjednocení s Ruskem a po první porážce v preemptivní imperialistické válce proti Rusku, vedené pod krytím potlačení ruského obyvatelstva v Donbasu ukrajinskou armádou, **rozpoutal světový a evropský imperialismus informační válku, jejímž hlavním principem je rusofobie.**

Neméně důležitým prvkem v informační válce proti Rusku, do níž se zapojily i slovanské národy Evropy, které by již bez rozhodnutí sovětských komunistů vedených Stalinem neexistovaly, je úsilí o přehodnocení výsledků druhé světové války. SSSR je označován za okupanta evropských zemí a naopak autoři genocidy komunistů, židů a Slovanů, němečtí nacisté, wehrmacht a svazky SS, bojující proti Sovětskému svazu, masově vraždící civilní obyvatelstvo a ponechávající za sebou spalenou zemi, jsou považováni za hrdiny!

Při přepisování dějin používají buržoazní propagandisté nejen polopravdy, ale i otevřeně lži.

V období existence SSSR nevěnovalo jeho politické vedení velkou pozornost těm spojencům hitlerovského Německa ve válce proti SSSR a komunistům světa, kteří se stali členy Varšavské smlou-

Slované definitivně zapomněli, že před genocidou je zachránila Rudá armáda!

vy a RVHP. Ve skutečnosti Rudá armáda nebojovala pouze proti Německu, ale proti celé Evropě. Některé vlády posílaly na frontu proti SSSR své armády, další dodávaly Německu nejmodernější zbraně a bojovou techniku.

Společně s Hitlerem

Do agrese proti SSSR se zapojily v rozsáhlém měřítku země nacistického bloku, Slovensko, Itálie, Maďarsko, Rumunsko, Chorvatsko, Finsko, Bulharsko a dokonce i maličká Albánie.

Od prvního do posledního dne války bojovalo proti Rudé armádě 55 - 75 % pozemních vojsk německých ozbrojených sil a sil jeho spojenců, přes polovinu sil Luftwafe a Kriegsmarine.

Po otevření „Druhé fronty“ v létě 1944 se tento poměr nezměnil. Proti Rudé armádě stálo 235 divizí (1,7krát více než proti spojencům).

Do wehrmachtu bylo zařazeno 1 800 000 vojáků z jiných států. V průběhu války z nich bylo zformováno 59 divizí, 23 brigád, několik samostatných pluků, oddílů a praporů.

Itálie vyslala na frontu proti SSSR expediční sbor, který čítal 62 000 vojáků.

Rumunská armáda v průběhu války okupovala Besarábii, část Ukrajiny a Krym. Její armáda byla ze spojeneckých armád nejpočetnější - celkem 262 727 osob. Maďarsko vyslalo armádní sbor o síle 40 000 osob, 4 pěší brigády (63 000 osob), 2. armádu, složenou z devíti pěších divizí. Slovensko vyslalo proti SSSR dvě pěší divize a další síly. Celkem 56 000 osob.

Bulharsko se tažení na Východ neúčastnilo, poskytlo však nacistům své vojenské základny. Finsko plnilo v plánu Barbarossa významný úkol blokády severního přístupu k Leningradu přes Karelskou šíji.

Německé válečné dokumenty potvrzují, že po napadení SSSR v roce 1941 vznikla v Evropě vlna antisovětské hysterie a tisíce evropských občanů usilovaly o vstup do wehrmachtu. Euforie trvala až do porážky u Stalingradu.

Ve wehrmachtu bojovaly proti SSSR i dobrovolné formace fašistů ze Španělska (Modrá divize), Švédska, Norska a Portugalska.

Kromě toho bojovaly proti Rudé armádě síly z Estonska, Bosny, Lotyšska,

Dánska, Norska, Holandska, Belgie, zařazené do vojsk Waffen SS. Ještě 10. 2. 1945 byla zformována francouzská divize SS, která byla nasazena proti Rudé armádě v Pomořansku a pak v Berlíně. Hitlerovi nepomáhaly okupované a neutrální státy pouze dodávkami zbraní a bojové techniky. Řada katolických biskupů si pospíšila schválit přeřazení SSSR a nazvat je „Evropskou křížovou výpravou“.

Kde se zrodila současná ruská „pátá kolona“

Wehrmachtem a vojsky SS prošlo v průběhu druhé světové války celkem 250 000 Ukrajinců,

70 000 Bělorusů, 70 000 kozáků, 150 000 Lotyšů, 90 000 Estonců, 70 000 středoasiátů, 12 000 Volžských Tatarů, 10 000 Krymských Tatarů, 7 000 Kalmyků, 40 000 Ažerbájdžánců, 25 000 Gruzínů, 20 000 Arménů a 30 000 příslušníků severokavkazských národů.

Celkový počet sovětských občanů, kteří nosili německou uniformu, činil asi 1 200 000. Z toho čistých Rusů asi 310 000. Pouze 450 - 500 000 bojovalo se zbraní v ruce. Ostatní byli zařazení do

strážních a jiných služeb a pomocných praporů.

Němci zformovali celkem 75 praporů z Kavkazských národů a Tatarů – asi 80 000 osob. Vzniklo rovněž 10 krymských policejních praporů (Tataři), byly zformovány i speciální jednotky z Kalmyků a jiných národů. Pobaltské státy vytvořily 93 policejních praporů (33 000 osob) a 12 pohraničních pluků (30 000 osob).

Postupně pobaltské státy vytvořily i 3 divize a dva pluky SS (70 000 osob). V německé nacistické armádě tak bojovalo asi 100 000 Estonců, Lotyšů a Litevců.

V Bělorusku bylo vytvořeno 20 policejních praporů (5 000 osob). V Běloruské zemské obraně vznikly 34 praporů (20 000 osob). Na Ukrajině v Haliči bylo zformováno 10 policejních praporů a později jedna divize SS a 5 policejních pluků (30 000 osob) na zbytku Ukrajiny 53 policejních praporů (5 000 osob). Po vzniku Ukrajinského národního výboru (v březnu 1945) byla 14. haličská divize SS přejmenována na 1. Ukrajinskou divizi a začalo formování další.

Z Rusů, Bělorusů a Ukrajinců bylo zformováno celkem 90 tzv. ochranných praporů „OST“. V těchto útvech bylo vycvičeno celkem 80 000 osob.

Je třeba připomenout i 1. Ruskou národní brigádu SS, která pak přešla k partyzánům, Ruskou národní armádu Smyslovského a armádu Kaminského (RONA). (Dokončení na s. 2)

Vyjádření Komunistické strany Řecka k „Pražské deklaraci“

(Pokračování ze s. 1)

Kromě toho soudíme, že revoluční dělnické hnutí si musí osvojit schopnost postavit vlastní násilí proti násilí kapitalu.

K této otázce Jiří Dimitrov u soudu v Lipsku využil citát J. W. Goetheho: „Ano, ten, kdo nechce být kovadlinou, musí se stát kladivem!“

V Manifestu komunistické strany Marx a Engels uvedli:

„Komunisté považují za opovrženého skrývat své názory a cíle. Otevřeně prohlašují, že jejich cíl může být dosažen pouze cestou násilného svržení celého existujícího společenského řádu.“

7. Dokument požaduje svět bez válek, bídy a utrpení, společnost demokratického rozvoje, aniž by stanovil, za jakou společnost musíme bojovat. Vzniká tak dojem, že válka, bída, útoky na sociální

a demokratická práva mohou být zastaveny v podmínkách kapitalismu.

KSR a rovněž jiné komunistické strany prohlašují, že naše doba je epochou přechodu od kapitalismu k socialismu. Kapitalismus nemůže řešit problémy, které mají pracující, může vyvolat pouze krizi a imperialistické války, potlačovat demokratická a sociální práva, zrodit fašismus, poměrně i absolutní zbídačování dělnické třídy a jiných vrstev lidu.

Jedinou alternativou pro národy je socialismus!

Vzhledem k výše uvedeným důvodům je zřejmé, že KSR nemůže podepsat tzv. Pražskou deklaraci.

*Oddělení mezinárodních vztahů ÚV KSR
Přeložil: K. K.*

**K tomuto „Vyjádření“ se bez výhrad
připojuje i redakce našeho komunistického listu „Dialog“.**

Dvě sochařská výročí

Tento rok je rokem 115. výročí narození dvou významných národních umělců, komunistů, rodáků z Vysočiny, profesorů Akademie výtvarných umění, sochařů Vincence Makovského a Karla Lidického. Makovský, žák Jana Štursy, vynikl svým avantgardním působením a dramatickým patosem svých netradičně řešených moderně klasicistních monumentálních děl. Lidický významně zasáhl do oblasti portrétního umění svou pročitnou uzavřenou formou sochařského díla i do vývoje československého monumentálního sochařství až myslbekovsky uměřenými pomníkovi díly.

Vincenc Makovský (1900-1966) po vystudování novoměstské reálky a krátkého působení v malířském ateliéru Jakuba Obrovského a Krala Kratnera na pražské Akademii zakotvil v sochařském ateliéru jako žák Jana Štursy. Po Štursově tragické smrti absolvoval studia na AVU u Bohumila Kafky, pozdějšího autora Žižkovy jezdecké sochy na Vítkově. Stipendijní pobyt v Paříži byl příležitostí sžít se s celou tehdejší avantgardou i absolvovat školení u francouzského sochaře E. A. Bourdella a českého malíře F. Kupky. Současně se svou aktivitou v surrealistické skupině se Makovský po hlubším poznání děl J. V. Myslbeka a při práci na realistických monumentálních realizacích vrací k realistickému a až klasicistnímu (nikoli však akademickému nebo konzervativnímu) pojetí. V době válečných let se sochař účastní odbojové činnosti, věnuje pedagogické práci na Zlínské škole umění, kde stojí u zrodu českého průmyslového designu. Po porážce fašismu tvoří Makovský významné sochařské realizace – socha Partyzán pro Zlín, socha Rudoarmějce a busta maršála Malinovského pro Brno,

pomníky A. Jiráka pro Litomyšl, J. A. Komenského pro holandský Naarden a Uherský Brod nebo busta S. K. Neumanna v Bilovicích nad Svitavou.

Zlatou cenou je oceněno jeho sousoší Nový věk z československého pavilonu na EXPO 58 v Bruselu (dnes na brněnském výstavišti a před pražským Federálním shromážděním).

Karel Lidický (1900-1976) byl po absolvování slavné kamenosochařské školy v Hořicích žákem profesora Otokara Španiela na pražské Akademii. Po počátečním ovlivnění civilistickou sochařskou formou typickou pro období 20. let má na sochaře vliv starší společník Karel Kotrba. Od roku 1930 (Podobizna malíře Šmidry) se etabloje jako velmi talentovaný portrétista. V čase ohrožení fašismem se Lidický připojuje k vlně barokizace v českém sochařství, nachází odkaz sochařského díla M. B. Brauna a Brokoffů a tvoří dramaticky vypjaté plastiky (Stařec, Hlava starce, Návrat ztraceného syna, Dolorosa - dnes v areálu strašnického krematoria). Po osvobození je autorem významných sochařských monumentálních realizací, především myslbekovsky laděným **pomníku Mistra Jana Husa pro pražské Karolinum a Husince**, pamětní desku Jana Želivského pro Staroměstskou radnici, busty Vladislava Vančury pro Zbraslav a S. K. Neumanna pro Poděbrady. Působil jako pedagog na katedře výtvarné výchovy pedagogické fakulty UK a posléze jako profesor pražské AVU. Součástí Lidického díla je i ceněná medailéřská tvorba (Smetana, Jirásek, medaile AVU). Jeho poslední dílo, sousoší Socialistická rodina, padlo za obětí nedávné antikomunistické destruktivní „rekonstrukce“ vítkovského památníku.

Martin Peč

Slované definitivně zapomněli, že před genocidou je zachránila Rudá armáda!

(Pokračování ze s. 1)

Největší počet vojáků na frontě proti Rudé armádě vyslaly baltské státy. Kromě tří divízi SS, se boji účastnily i samostatné policejní praporečky a pluky.

20. Estonská divize SS byla rozbitá u Narvy. Lotyšské 15. a 19. divize SS byly zničeny Rudou armádou v létě 1944. Většina jejich příslušníků dezertovala.

Z běloruských policistů byla vytvořena 30. divize SS. Ta byla pak přesunutá do Francie k boji proti spojencům. Haličská 14. divize SS byla Rudou armádou obklíčena u Brodu a celá zlikvidována. Později byla obnovena a jeden její pluk se účastnil bojů proti SNP na Slovensku, další byly vyslány do bojů proti jugoslávským partyzánům a tam se jim podařilo uprchnout k Britům.

Vlasovská Ruská osvobozenecská armáda se stala bojeschopnou až koncem roku 1944. Do té doby existovala pouze jako propagační exponát.

Koncem války měla formálně 120 až 130 tisíc osob, celkem byla třikrát nasazena v bojích proti Rudé armádě - bez úspěchů.

V bojových akcích proti Rudé armádě tyto síly složené z kolaborantů neměly úspěch. O to krvavěji si počínaly v bojích proti partyzánům a ve vyvražďování civilního obyvatelstva, jak Rusů, tak i Ukrajinců, Poláků, Francouzů a Srbů.

Současnou nacistickou genocidou Rusů na Jihovýchodní Ukrajině a přípravu nové barevné revoluce v Moskvě podporují především jejich potomci. Těch lidí, kteří zvěřsky vraždili na území SSSR a Jugoslávie v sestavě divízi SS, sloužili ve wehrmachtu jako dobrovolní pomocníci, objímali se v Mnichově s Hitlerem. Nyní na sebe navlékají soudcovské taláry a s definitivní platností chtějí zúčtovat se zemí, jejíž občané, vedení komunisty, přerazili hřbet nacismu.

Chťejí lidovými masám v EU vnutit názor, že odpovědnými za rozpoutání druhé světové války jsou ve stejné míře nacistické Německo i SSSR. Předstírají, že kromě Stalina nikdo žádné smlouvy s nacistickým Německem neuzavíral. Jakoby neexistoval polsko-německý pakt o vzájemném nenapadení z roku 1934 a Mnichovská smlouva o rozbití Československa.

Nezapomínejme, že v době světové války ekonomika celé Evropy jako v extázi pracovala ve prospěch „Reichu a wehrmachtu“. Churchill po skončení druhé světové války napsal: „Pádem ČSR jsme ztratili síly rovnající se 35 divizím. Němci získali ve střední Evropě druhé největší zbrojní závody Škoda, které jen od srpna 1938 do přepadení Polska v září 1939 vyrobily množství zbraní, rovnající se vojenské produkci všech závodů Anglie za stejné období. Do přepadení SSSR 21. června 1941,

byl každý pátý tank dodaný wehrmachtu vyroben v závodech Škoda. Podle přesných německých údajů české závody zvyšovaly po celou dobu války svou vojenskou výrobu. V roce 1944 dodávaly německé armádě měsíčně 300 000 pušek, 3 000 kulometů, 625 000 dělostřeleckých nábojů, 100 samohybných houfnic, tanky, tankové kanóny a pancíře, letouny Messerschmidt 109, letecké motory atd. Nikdo nespočítal, kolik párů vojenských bot dodal Hitlerovi nyníjší národní hrdina Baťa. Poslední stíhač tanků „Panzerjager 38t Hetzer“ byl předán wehrmachtu v květnu 1945, po pádu Berlína. V Polsku vyrábělo zbraně a bojovou techniku celkem 264 velkých, 9 000 středních a 76 000 malých podniků. Dánsko dodávalo Německu 10 % jeho celkové spotřeby másla, 90 % čerstvých ryb a 20 % čerstvého masa. Vojenský průmysl Francie (1 600 000 zaměstnanců) dodal Německu do ledna 1944: 4 000 letounů, 10 000 leteckých motorů, 52 000 nákladních vozidel, obrovské množství lokomotiv a další techniky. Belgie a Holandsko dodávaly uhlí, litinu, železo, mangan, zinek a další. Kolaborantské vlády všech těchto států se dobrovolně zavázaly financovat pobyt okupačních vojsk. Rovněž veškerou vojenskou produkci financovaly vlády z úvěrů, jejichž splacení mělo být zahájeno po vítězství. Např. Francie platila Německu do podzimu 1942 denně 20 milionů a později 25 milionů DM. Tyto prostředky stačily nejen na hrazení pobytu vojsk, ale i na financování války proti SSSR. „Neutrální“ a českými komunisty obdivované Švédsko dodávalo Německu ložiska, přesné přístroje a zeměřovače, protiletadlové 40 mm kanóny „Bofors“. Obchody probíhaly až do konce roku 1944. Přes švédské přístavy postupovaly mnohé dovedky surovin z Latinské Ameriky. Jen od ledna do října 1942 bylo dodáno do Německa přes švédské přístavy více než 6 milionů tun zboží. Švýcarsko dodávalo přesné strojírenství a přístroje, součástky pro rakety V1 a V2, protiletadlové kulometry ráže 20 mm. Zisky Švédska z války nikdy nebyly a nebudou zveřejněny, podobně jako zisky Švýcarska z tajných prostřednických bankovních operací mezi Německem a USA. Okupací Evropy se německý průmyslový potenciál zdvojnásobil a zemědělský ztrojnásobil.

Potomci kolaborantů dovedli své země do NATO a nyní začali, **pod vedením amerického imperialismu, realizovat nové tažení proti Rusku, s cílem ovládnout jeho suroviny. Na pomoc si vzali i bývalé ruské spojence a hlavně část slovanských národů, kterým se snaží zatajit, že za svou existenci mohou děkovat pouze tolik nenáviděnému Stalinovi, ruskému vojákovi a hlavně sovětským komunistům.**

Nyní je potřeba pochopit jediné. Všechny antiruské a antikomunistické akce Ukrajinců, potomků legionářů SS, evropských příslušníků wehrmachtu a Hilfswillige, včetně pomsty jugoslávským komunistům za vítězství nad německými nacisty, chorvatskými a italskými fašisty, pronásledování komunistů v EU a zemích bývalého SSSR, revanšismus v Pobaltí, Polsku, na Ukrajině, či akce OBSE sledují **pouze jeden cíl: změnit poválečné uspořádání světa a dosáhnout mezinárodního uznání označení SSSR za hlavního iniciátora a viníka rozpoutání druhé světové války.** O 180 stupňů obrátit pohled na Německo - **potlačit historickou pravdu a učinit z agresora obět!** Buržoazní propaganda stále naléhavěji prosazuje tezi, že Německo nebylo agresorem, ale avantgardou evropské civilizace a bylo prostě donuceno k invazi na východ, aby zachránilo „evropské hodnoty“ před bolševickými barbary.

Po převratu v roce 1989 je jako vrchol civilizace představována „německá demokracie“. Jsou bagatelizována soudní rozhodnutí o zákazu Komunistické strany Německa, o povinné konfiskaci a likvidaci knihy „SS v akci, dokumenty o zločinech SS“, která byla označena za nepřátelskou novému německému státu. Masmédia mlčí o tom, že v Německu

oficiálně působil v letech 1951 - 1992 „Federální svaz bývalých příslušníků vojsk SS (HIAG), který měl 250 000 členů - bývalých esesáků. Stejně tak mlčí i o tom, že německý ústavní soud zakázal činnost organizace „Svaz obětí nacismu“, ale že dosud platí jeho rozhodnutí o platnosti německých hranic z roku 1937. Mlčí rovněž o tom, že tisíce válečných zločinců tvořily po válce základ německého státního aparátu, že současný Bundeswehr byl vybudován na vojenských tradicích druhé světové války, což logicky vyústilo v účast vojsk Bundeswehru ve válkách proti Jugoslávii a Afghánistánu.

Smrtelný úder německému nacismu a evropskému fašismu přišel z Východu

O rozhodující roli komunistů a Rudé armády v porážce hitlerovského Německa hovoří sama za sebe čísla o ztrátách wehrmachtu na Východní frontě, které činily 10 milionů (73 %) zabitých a zajatých. Na Východní frontě byla zničena i hlavní část zbraní a bojové techniky wehrmachtu. 70 000 (75 %) letounů; 50 000 (75 %) tanků a samohybných děl, 167 000 (74 %) děl, 2 500 bojových plavidel. Rudá armáda zlikvidovala 207 německých motostřeleckých divízi a 100 divízi německých spojenců. Je to 3,5x více než na všech ostatních frontách druhé světové války.

Na Východní frontě zahynulo 7,5 milionů rudoarmějců a 1,2 milionů rudoarmějčů zemřelo v zajateckých a koncentračních táborech.

Ztráty Němců na Východní frontě činily 6 923 700 osob.

Hitlerovští spojenci (Maďarsko, Itálie Rumunko a Finsko) ztratili na frontě proti Rudé armádě 1 725 800 osob. Ztráty hitlerovských spojenců Slováků a „dobrovolníků“ z Francie, Španělska, Belgie, Pobaltských států, Vlasovců, Ukrajinské povstalecké armády, muslimských útvarů SS z Bosny a různých policejních uskupení činily asi 230 000 osob. Takže celkové ztráty Němců a jejich spojenců činily celkem 8 672 500 osob.

Jestliže oprávněně předpokládáme, že dnes jsou v Evropě u moci potomci těch, kdo padli ve válce proti sovětským komunistům, kteří byli hybnou silou Rudé armády, není se potřeba divit, že nepojedou oslavovat její vítězství do Moskvy a podporovat nejen Putina, ale i dosud žijící veterány Velké vlastenecké války a zejména současné ruské komunisty.

V průběhu druhé světové války osvoďila Stalinem vedená Rudá armáda zcela nebo částečně ČSR, Bulharsko, Dánsko, Jugoslávii, Maďarsko, Norsko, Polsko, Rakousko a Rumunsko. Kolaboranti, kteří se podíleli na genocidě vlastních národů, byli vlastními soudy odsuzováni buď k trestu smrti, nebo k dlouhodobým trestům.

Boj za pravdu

Po vítězství komunistů ve druhé světové válce vznikl již v roce 1949 k boji proti SSSR a jeho spojencům vojenský blok NATO, do kterého po rozbití SSSR vstoupily téměř všechny státy Evropy.

V současnosti stojí v čele vojenského tažení proti Rusku USA, Francie, Velká Británie a Německo. Imperialistické uskupení se pokouší ruskou vládu provokovat k zatažení do válečného konfliktu využíváním nacionalismu a nenávisti k Rusku a Rusům Ukrajinu, Estonsko, Litvu a Lotyšsko, ve kterých se jim podařilo nastolit pronacistické vlády a historické nenávisti Poláků k Rusům.

Hlavním cílem západního imperialismu je stejně jako v obou světových válkách uloupení ruského přírodního bohatství.

Dějiny se opakují. Rusko, podobně jako před 75 lety SSSR, čelí koalici neo-fašistických států. Ve své době se Stalin dopustil hlavní chyby v tom, že nedokončil porážku nacistů a fašistů v Evropě a jak upozorňoval maršál Suvorov: „Nepokácený les opět vyrůstá.“

Nyní budou muset dokončit dílo Rudé armády její potomci. **Karel Kluz**

HISTORICKÉ PRAVDY NELZE POTLAČOVAT

Vztahy SSSR-Německo před přepadením SSSR fašistickým Německem nelze obcházet nebo je dnes interpretovat podle potřeb západní propagandy. Tzn. falešně, zkresleně, nepravdivě. Smlouva o neútočení mezi SSSR a Německem byla podepsána 23. srpna 1939 v Moskvě. Zanikla přepadením Sovětského svazu 22. června 1941. Hitler předkládal sovětskému vedení mnoho návrhů, jak by se mělo postupovat při dělení světa. Diplomacie SSSR takové návrhy odmítala. Po porážce Polska Německem se válečné plány Německa proti SSSR urychlovaly. Bylo zřejmé, že Německo povede válku proti Sovětskému svazu. Na předním místě stála ochrana obyvatelstva západního Běloruska a západní Ukrajiny. Vláda SSSR tlačila na Německo, aby dodržovalo závazky obsažené ve smlouvě o neútočení z 23. srpna 1939. Ukrajinské a běloruské obyvatelstvo, jeho část žila od roku 1920 na území Polska, kdy jeho protiruské síly ozbrojeným vojenským vpádem obsadily uvedené části - území Běloruska a Ukrajiny. Vláda Sovětského svazu uložila armádě, aby na uvedených územích vzala pod ochranu tamní obyvatelstvo. Následovaly politicko-ústavní kroky k připojení k SSSR. Obdobně formou jednání a smluvily pak uzavřeny pakty o vzájemné pomoci mezi SSSR a Estonskem, Lotyšskem a Litvou. Západní propaganda špinila politiku sovětské vlády.

Současně ale i nejvyšší politické kruhy Západu musely objektivně hodnotit vzniklou situaci a její skutečný mezinárodní obsah a dosah. W. Churchill v rozhlasovém projevu 1. října 1939 mj. uváděl: „Pro bezpečnost Ruska proti nacistické hrozbě bylo naprosto nutné, aby ruské armády stály na

této linii. V každém případě je ta linie tady a byla vytvořena východní fronta ...“ (W. S. Churchill, *The Second World War. Vol. I. London 1949. P. 449*) V diplomatické poště V. Británie nacházíme politické pokyny polskému velvyslanci v Londýně z 27. září 1939 z ministerstva zahraničí V. Británie. „Ruská armáda obsadila území, které není polské a které Polsko násilím zabralo po první světové válce. Je mimořádně důležité ihned na tyto závažné skutečnosti a okolnosti upozornit. Vedly mne k tomu obavy, abychom neobežretně nezačali válku proti Rusku pod dojmem toho, že jeho zásah má též charakter jako zásah německý ...bylo by neodpuštělnou nerozvážností postavit ruský postup naroveň postupu Němců.“ (G. Loyd, *vysoký úředník ministerstva zahraničních věcí V. Británie, Istorija meždunarodnyh otnošenij i vněšnej politiky SSSR. T. II. 1939-1945, Moskva 1962, s. 23*). Vláda Sovětského svazu podle W. Churchilla nemohla vyčkávat. (W. Churchill, *The Second World War, London, 1949, p. 449*.) 28. září 1939 byla přijata sovětsko-německá smlouva o západní hranici SSSR. Německo uznalo, že západní hranice podél Curzonovy linie je hranici SSSR a je nyní totožná s návrhy SSSR, V. Británie, Francie... z dřívějšího období. Smlouvou ze srpna 1939 SSSR získal určitý čas. Smlouva umožňovala kritiku Německa za jeho činnost v rozporu se závazky obsažené ve smlouvě. Což se dělo. O paktování s Německem nešlo. Antiruská propaganda obchází fakta a pomlouvala dříve SSSR a dnes Rusko, aby nenávist k Německu se přenášela současně i na Rusko. Je to jeden z podstatných rysů psychologické války dnešních dnů, kterou používají USA a země NATO - v souvislostech s krizí na Ukrajině - proti Rusku. **Josef Groušl**

„NĚKDO TO RÁD HORKÉ“

Quo vadis?

Uplynul dlouhý měsíc, jehož první polovinu charakterizovaly hlavně oslavou Prvního máje, 70. výročí vítězství Rudé armády a spojenců nad fašismem spojené s množstvím manifestací, diskusních setkání, pietních aktů a diskusí. Ale kromě rozkvetlých stromů a teplého června nepřinesl květen nic moc nového: ukrajinský konflikt pokračuje, islámský stát postupuje všemi směry, utečenci z arabských zemí doslova zaplavují středozemní Evropu, Recko se stále snaží najít východisko z krize pod heslem „aby se vlk nažral a koza zůstala celá“ ...

Lidem se prakticky všude zhoršují životní podmínky. Ti, kterých se ještě krize nedotkla ekonomicky, si jasně uvědomují, že její další postup je nabíledni, válka zasahující tzv. západní civilizaci se přesunula do množiny reálných čísel. Neexistuje snad jedinec, který by si nelámal hlavu, jak se dostat z této globální lapálie ... Kam se tedy koulí náš modrý svět?

Systém, ve kterém žijeme, který charakterizují vyčíslitelné vztahy mezi prací a kapitálem, výrobními prostředky a prací, ale také technologická úroveň, stupeň uvědomění a poznání, kolabuje. To není nic nového, o kolapsu se otevřeně mluví již několik let, ale je skutečně neodvratitelný? Pokud je náš systém skutečně mrtvý, kde hledat řešení? Které jsou ty síly, jenž by bylo možné charakterizovat jako zdravé, pokrokové, jako ty, které krizi překonají?

Na tyto a podobné otázky není možné odpovědět v pár větách, ale je možné určit míru krize a kolapsu, jenž se v historii periodicky opakuje a vždy se projevuje shodnými znaky:

1. Zjednodušení společenské stratifikace na dva póly, které se od sebe vzdalují, zchudnutí středních vrstev.
2. Koncentrování přebytku na jedné straně (tento přebytek není možné proměňovat v zisk ve stejné míře jako v období konjunktury nebo vůbec) a nedostatků na straně druhé.
3. Eskalace regionálních válečných konfliktů.
4. Pohyby obyvatelstva, migrace
5. Nesoudržnost dosud kompaktních územních celků.
6. Zasahování do života jednotlivců, omezování osobních i kolektivních svobod.

pád prezidenta Putina pomocí „svých lidí“, formou nového Majdanu?

Jak může srovnávat zcela protichůdná opatření – kroky útočných imperialistů s úsilím těch, kteří brání dnešní, ač kapitalistické, Rusko?

Navíc, reakce ruské vlády je pouze opožděnou odpovědí na daleko rozsáhlejší seznam ruských občanů, kterým se zakazuje vstup do země EU, včetně ČR.

Čemu věří pater Halík?

Pater Halík chce prý kandidovat na prezidenta. Zřejmě proto se domnívá, že každý Čech nejen skáče, ale je také věřící. I ateisté, jejichž duše Svátá církev zatratila, prý ve skrytu duše věří. Má pravdu. Potvrzuje to billboard, který se nedávno objevil v Praze: „Věřím českým dveřím“.

J. L., Praha 10

Získávej čtenáře a předplatitele Dialogu!

7. Neschopnost (nemožnost) elity najít účinná řešení, vládnout.

8. Prosazování jednotlivců a skupin, jenž by za normálních okolností byli hodnoceni jako zločinci, excentrici nebo hlupáci.

9. Šíření nenávislných teorií adresovaných proti konkrétním společenským skupinám.

10. Strach, teorie o konci světa nebo historie, zdůrazňování katastrof.

11. Zvýšená citlivost a neschopnost reagovat na výkyvy klimatu, přírodní události a katastrofy, náchylnost k epidemiím.

12. Úpadek lidového hnutí, kolektivních aktivit, obecně úbytek demokracie a podílu jednotlivce na rozhodování a potažmo rozdělování.

Pokud si tyto znaky laskavý čtenář promítne do jiných historických etap (rozpad Římské říše, rozpad feudální soustavy), najde prakticky vždy všechny tyto charakteristiky. Tato kolapsová situace může trvat z hlediska jednoho lidského života relativně dlouho: „já se už lepších dní nedožiju“, povzdechnou si mnozí, ale netrvá obvykle déle než dvě generace po momentu projevení se většiny výše jmenovaných charakteristik. Takto poznamenaný systém se neodvolatelně rozpadne, ale v průběhu kolapsové fáze krystalizují síly, které nastartují následnou regeneraci, která nastává po fázi rozpadu všech dosud tradičních vztahů. Tyto síly nemusí být jasně zřetelné v období rozjízďového se kolapsového vlaku. Čím déle trvá víra v systém, tím déle trvá jejich nástup a opožďuje se regenerace společensko-ekonomického systému. Např. stěhující se germánské a jiné kmeny v době rozpadu Římské říše si přály „být jako Římané“ a i když byl římský způsob fungování společnosti úplně mrtvý, lidé v něj věřili, chtěli jej oživit a mít podíl na tomto „ideálu lidstva“. Musela uplynout řada generací (v daném případě několik století), než si lidé uvědomily, že je třeba „podnikat“ v jiných podmínkách a kdo to pochopil, šel dopředu (letem světem k vlastnímu kolapsu). Ale i tak Řím zůstal ideálem: Karel Veliký se nechal korunovat římským císařem v roce 800, na východě padlo hlavní město Říše až v roce 1453, řecky mluvící křesťané si říkali Římané ještě v 19. století a až Napoleon (představitel nastupující buržoazie) donutil Františka II. po bitvě u Slavkova, aby se vzdal titulu Římský císař. Dalším příkladem je zachování královských institucí v jasně buržoazních zemích (Británie, Holandsko, Belgie ad.).

Dnes není situace snadno analyzovatelná a ponechat ji přirozenému toku dějin je více než nebezpečné a to proto, že v současnosti nekolabuje pouze kapitalismus, ale systém státních celků, který začal vznikat před mnoha tisíci lety na Předním východě a nevyhnu se krom Austrálie, některých oblastí v Africe a severní Americe žádnému světovému regionu a nakonec byl importován úplně všude.

Dnes však dokážeme situaci analyzovat mnohem lépe než lidé v minulosti bez zatížení různými mytologickými ani náboženskými vizemi. Důležitý je také elitou nekontrolovatelný tok informací. Je zřejmé, že jedinou možností, jak odvrátit totální kolaps a vytvořit společnost, která by poskytovala stejné možnosti všem, je vytvoření systému „podílnického“, kdy všichni budou participovat na společně tvořených hodnotách a o nich společně rozhodovat.

Ať to beru z kteréhokoliv konce, hledat řešení pro udržení současného status quo, současné elity a jejich postavení je ztráta času. Čím dříve se vytvoří síly, které budou schopné cíleného přechodu k vyšším formám demokracie a střetu s rezidui starého světa, tím méně z nás si bude stěžovat, že se lepších dní nedožijeme.

Věra Klontza-Jaklová

Jestřábi z NATO vyhrožují

Předseda vojenského výboru NATO, český generál Petr Pavel, na květnové bezpečnostní konferenci v Praze pohrozil Rusku jaderným úderem, dojde-li k „nepřátelské agresi“. Strašil, že „pokud by Rusko chtělo, je schopno obsadit pobaltské státy a Kyjev za dva dny“. Český generál se tak postavil do první řady válečných štváčů. Horlivě mu přizvukovala poslankyně TOP 09 Helena Langšádlová: „Jaderná válka proti Rusku by byla naší povinností i bojem za naši svobodu“. Věru, pravdoláskaři a pražská kavárna ukazují svou pravou nelidskou tvář. Podobné zprávy přicházejí i ze zahraničí.

„Letos v létě budeme ve válce, a když budeme mít štěstí, tak nebude jaderná“, řekl vedoucí činitel NATO bývalému zpravodajskému analytikovi NSA Johnu Schindlerovi. Ten rozhovor prozradil na twitteru a rozpoutal tím na internetu bohatou diskusi (https://twitter.com/20committee/status/601131464202260480). Schindler je bývalým vyučujícím na US Námořní válečné akademii a je o něm známo, že má mnoho vysoce postavených vojenských kontaktů. I když oficiální média jeho zprávě nevěnují pozornost, jedna z analýz naznačuje, že to mohl být „záměrný únik od zdrojů NATO, aby zdůraznily, jak je situace vážná“.

V květnu NATO uskutečnilo největší vojenské cvičení na prahu Ruska. Moskva odpověděla válečnou hrou ve Středozemním moři v součinnosti s čínským námořnictvem. Na konci května ruské bitevníky SU-24 ve východní části Černého moře donutily americký torpédoborec Ross k odplutí z ruských do neutrálních vod. Napětí roste nejen ve vztazích mezi USA a Ruskem, ale i mezi USA a Čínou. List The Global Times vydávaný KS Číny varoval, že když Washington neskončí s požadavky, aby Peking přestal budovat umělé ostrovy v Jihočínském moři, tak je „válka nevyhnutelná“.

USA mají nesmírné zkušenosti s válečnými provokacemi a dezinformacemi. Poslední dobou se na veřejnost dostává stále více důkazů o tom, že teroristické skupiny jako Al-Kaida jsou ve skutečnosti napojeny na CIA (http://www.ac24/zpravy-ze-sveta/6064). David Steele, který byl 20 let ve službě námořnictva i bývalým pracovníkem CIA, na téma teroristických útoků řekl: „Většina teroristů je falešných nebo jsou členy našich (amerických) bezpečnostních organizací. V USA byl doposud každý útok nafingovaný“. Obdobně soudil bývalý britský tajemník Robin Cook: „Pravdou je, že žádná islamistická skupina jako Al-Kaida neexistuje a každý, kdo pracuje v tajných službách, to ví.“

Policejní stát k 800. výročí Velké listiny svobod

Jak informoval list The Guardian, projev královny Alžběty k nastolení nové britské vlády bude obsahovat dramatické omezení občanských svobod. Královna tradičně čte projev nastupujícího premiéra. David Cameron chce realizovat záměr, který nemohl prosadit v bývalé vládě kvůli nesouhlasu koaličního partnera liberálních demokratů, ale teď vládnou konzervativci sami. Občané Británie už nebudou posuzováni

Ferdinand Peroutka a Pražská kavárna

(Vele)zrádná Pražská kavárna, co by prodloužená pravdoláskařská ruka našeho Velkého bratra, se nám pokouší vnutit předválečného českého novináře Ferdinanda Peroutku, prý „nejvýznamnějšího představitele české demokratické žurnalistiky“, tedy vzor všech novinářských ctností. Zároveň jej používá jako nástroj proti nepohodlnému prezidentovi republiky Miloši Zemanovi, který se o něm měl vyjádřit, že ve svém článku nazval Hitlera gentlemanem. Vnučka F. Peroutky dokonce v této věci podala na český stát (!) žalobu. Opoziční, a zejména internetová média však přinášejí dobové články tohoto novináře potvrzující jeho obdiv k Adolfu Hitlerovi, tedy zcela ve smyslu tohoto jeho údajného výroku. V posledních dnech se na webech dokonce začíná objevovat i samotný článek s názvem „Hitler je gentleman“ údajně napsaný Peroutkou do inzertní části jím řízených novin Přítomnost, viz například článek „Bublina splaskla“ čtenáře J. K. v minulém čísle tohoto listu.

Mainstreamová média však všechny tyto články zuřivě odmítají a snaží se vysvětlit, že se jedná o podvrhy nebo nesprávné pochopení jejich smyslu, neboť v době okupace prý musel Peroutka psát obezřetně apod. Ohánějí se přitom jeho vězněním v koncentračním táboře německých nacistů. Nechtěně to však připomíná třeba případy Stepana Bandery nebo Andreje Vlasova, které Hitler také nechal nějakou dobu posedět, až sami přišli na to, co od nich očekává. Uvidíme tedy, co nového nám v této věci přinese budoucnost, ale lidová moudrost praví, že na každém šprochu je pravdy trochu. A i kdyby zde tedy pravdy byla opravdu jen špetka, i tak se ze strany Peroutky jednoznačně jedná o mnohem

podle toho, jak dodržují zákony, ale zda splňují určitý soubor hodnot. Zákony namířené údajně proti islámským extrémistům jsou formulovány natolik obecně, že je lze aplikovat na každé vyjádření názoru, které je v rozporu se stanoviskem vlády. Každá nová publikace na internetu, sociálních médiích nebo v tištěné formě se musí předložit policii ke schválení. Británie chce také následovat Francii a Španělsko v zavedení komplexního sledování občanů. Bez soudní kontroly se budou moci policisté a tajné služby připojit na telefonické linky, lokalizovat občany přes mobilní telefon, zaznamenávat e-mail, pořizovat tajně fotografie a dávat do bytů štěnice. Kontrolu vývoje médií v EU navrhla před 2 lety tehdejší komisařka pro digitalizaci.

Nové britské předpisy se připravují v době, kdy by se mělo připomínat 800. výročí tzv. Velké listiny práv a svobod. Apologeti kapitalismu rádi vydávají Magnu chartu za základ občanských svobod. V červnu 1215 ji musel vydat anglický král Jan po dohodě se vzbouřenými barony.

Velká listina práv a svobod neměla název podle svého významu, nýbrž pro její délku. Má 86 řádků a je psána na pergamentu širokém necelých 37 cm a dlouhém 52 cm. Je značně svaštělá a poškozená. Když písaři vyhotovili kopie, šerifové u různých soudů v celé zemi vyhlásili její platnost. Nebyl to žádný nový právní kodex ani shrnutí nejvýznamnějších zásad zákonodárství, ale soubor nahodile a nesourodě posbíraných předpisů převzatých z církevního a zvykového práva. Ze strany baronů šlo o pokus, jak dosáhnout návratu ke stavu věci, který existoval před vládou králů z rodu Plantagenetů pocházejících z Francie.

63 článků omezovalo samovládu. „Odvěké svobody“ církve měly být dále šetřeny. Daně neměly být ukládány bez předchozího schválení společné rady. Někteří lidé v tom sice spatřovali a dosud spatřují první uplatnění zásady „žádné zdanění bez zastoupení“, avšak v radě zasedali jen arcibiskupové, biskupové, opati, hrabata, baroni - největší vlastníci půdy. Nebyl to „lid“ a nešlo o samosprávné království.

V dokumentu se stanovilo, že nikdo nemá být jmenován soudcem ani šerifem bez náležité znalosti práv. Soudní dvory měly zasedat na jednom místě, nikoli následovat na cestách krále. Města v království měla získat zpět stará práva a výsady. Svobodným lidem mělo být povoleno volně cestovat. Přísnost lesních zákonů se měla zmírnit a všechny hvozdy založené za Janova panování měly být nadále přístupné.

Článek 39 stanoví: „Žádný svobodný člověk nemá být zatčen či uvězněn bez zákonného rozsudku sobě rovných či bez ustanovení zemského práva“. V článku 40 se uvádí: „Nikomu neprodáme, nikomu neupřeme ani nezpůsobíme průtahy při výkonu práva či spravedlnosti“.

Magna charta nepředstavovala nějakého „ducha pokroku“. Žádný z účastníků tehdejších jednání by ani nechápal, co ta slova znamenají. Seběmenší zmínka nepadla o nevolnicích a otrocích, kteří tvořili nejpočetnější skupinu obyvatel. Na nesvobodných přeče nezáleželo stejně, jako dnes nezáleží elitám na občanech.

Ilija Jihlavský

víc, než o onen pověstný vlas složený v nepřátel chrámy.

Nedělá mi žádnou radost tento „výkvět“ morálních a novinářských ctností vůbec srovnávat se skutečnými hrdiny a morálně pevnými novináři, kterým tato neslavná postava nesahá ani po kotníky, ale v době zběsilého falšování historie nemohu jinak.

Z dopisů čtenářů ...

Na rozdíl od Peroutky zde totiž působili také novináři zcela jiní, kteří v těch strašných dobách nacistické okupace, s plným vědomím toho, že nasazují vlastní životy, psali do ilegálních novin slova pravdy a povzbuzení, o jejichž pravdě a jednoznačném významu nemůže být ani dnes sebemenších pochybností, jako v případě Peroutky. Také potom za to skončili pod nacistickou sekýrou, a zůstávají tak navždy krví našich žil. Nejen komunistů, ale celého národa, navzdory jedovatým a žlučovitým slinám oné všivé kavárny. Za celou řadu jiných, mnohdy bezejmenných hrdinů novinářské práce, zde připomenou alespoň dvě jména: Julius Fučík a Eduard Urx. A na jejich morální síle, pravdivosti a hrdinství nemůže již nic změnit ani to, že o nějakých padesát let později apologeti lži, mamonu a zrady, v cizím žoldu na jejich památku plivou, jejich jména vymazali z názvů ulic, a pokoušejí se před nás stavět podobné kolaboranty s nacisty jako nové vzory novinářských ctností.

Jako všude, tak i zde je kritériem pravdy praxe, která je u Peroutky dosti jednoznačná i v jeho poválečném životě. Po roce 1948 se dal plně do služeb USA v hlásné troubě jejich jedině možné pravdy, tedy v nechvalně známé mnichovské vysílačce Rádio Svobodná Evropa. Nešťítel se zde spolupracovat

ani s nacistickým vrahem Nižňanským, který byl v nepřítomnosti za své zločiny na Slovensku odsouzen k trestu smrti. V živé paměti je například i jeho vášnivá obhajoba války ve Vietnamu, obhajoba „preventivních válek“ k údajnému zadržování komunismu a jeho pevná pozice na straně Nixona, republikánů a válečnických jestřábů vůbec. Bandera,

Vlasov, Nižňanský a jim podobní mu, stejně jako USA, nikdy nevdali. Však jsou dnes také leckde stavěni za vzory, a to v souladu s přáním USA vyvolat válku nebo alespoň co největší chaos v Evropě i jinde ve světě.

Pokud byl článek „Hitler je gentleman“ skutečně nalezen, tak celá tato vykonstruovaná aféra nejspíš vymizí tichým duchem z mediální scény a kauza hlásného trouby propagandy USA, co by klacek na neposlušného prezidenta, bude Pražskou kavárnou, na pokyn Velkého bratra, nahrazen zase něčím jiným, aby nejen prezidentovi, ale i občanům, bylo připomenuto, že v „democii“ se poslouchat holt musí. Karel Košťál

Předseda KSČM zase trefil kozla

Pro všechny komunisty musí být překvapující, jak na „seznam“ nežádoucích osob, kterým je dočasně zakázán vstup na území Ruské federace, reagoval V. Filip. Podle něho prý je tento seznam stejně nesmyslný, jako je seznam EU zakazující vstup některých ruských občanů k „nám“ (tj. do země EU, které podle Filipa jsou „naše“).

Ptáme se: V. Filip neví nic o tom, že USA s využitím EU vytrvale připravují

NATO proti Rusku

V tureckém turistickém centru Belek v Antalii se 13. 5. 2015 v rámci summitu NATO konalo zasedání komise „Ukraina – NATO“. Výsledkem jednání je společné prohlášení, naplněné protiruskou rétorikou, založenou na obviňování Ruska z vyvolání krize a rozpoutání válečného konfliktu v Donbase.

Údajně demokratickou ČR navštívil na pozvání české vlády ministr zahraničí nacistické Ukrajiny Klimkin. Dovedete si představit, že by v době předválečného Československa souhlasili Masaryk a pak Beneš s oficiálním pozváním italského ministra zahraničí fašistické vlády Giana Galeazza Ciana?

V prohlášení se podrobně popisuje směr spolupráce Ukrajiny s NATO, což nyní velmi zřetelně potvrzuje její úlohu, kterou jí stanovil světový imperialismus v útoku proti Rusku.

V těchto dnech navštívila Kyjev další z nesčetných amerických vojenských delegací, vedena tentokrát generálporučíkem B. Hodgesem, velitelem pozemních sil USA v Evropě. Cílem delegace bylo upřesnit potřeby modernizace ukrajinské armády a zajistit tak efektivní podporu USA, EU a NATO.

Zasedání komise „Ukraina – NATO“, stejně jako uvedenou návštěvu je počátkem realizace programu spolupráce na rok 2015.

Program NATO pro Ukrajinu zahrnuje:

1. Propagaci (označena jako informování obyvatelstva) **spolupráce Ukrajiny s NATO.** Při tom je důraz kladen na regionální a místní úroveň. Propagace bude zaměřena na televizní programy, spolupráci s občanskými organizacemi a institucemi a s vojenskými školami.

Kromě toho se instruktoři NATO zaměří i na přípravu státních zaměstnanců (kteří nemají nic společného s armádou) jejímž cílem je zkvalitnit dvoustrannou spolupráci s civilním sektorem.

V ročním programu se předpokládá využití tzv. gruzinské zkušenosti.

Hlavní změna: Již v průběhu letošního roku (nezapomínejme, že NATO tlačí Ukrajinu do dalších masakrů Rusů v Donbase) se má podstatně zvýšit vliv NATO na ozbrojené a bezpečnostní síly Ukrajiny. Jinými slovy - štáb NATO chce ukrajinské armádě a bezpečnosti v teroristických operacích proti Rusům přímo velet.

V nejbližší době má dojít k přeškolení vyššího velitelského sboru ukrajinské služby národní bezpečnosti, ministerstva obrany a štábů vojsk na standardy NATO, včetně zpracovávání koncepčních strategických dokumentů s důrazem na řízení vojsk v průběhu krizi.

Ve společném prohlášení komise potvrzují tyto směry spolupráce i vyjádření popisující mechanismus financování: „Těsnější spolupráce v rámci partnerství posílí kapacitu Ukrajiny při zajišťování vlastní bezpečnosti a v budoucnosti i zlepšování kompatibility mezi silami Ukrajiny a NATO... Nyní jsme úspěšní, pokud jde o trustové fondy, řízení, kontrolu, spojení a zavádění počítačových systémů, logistiku, standardizaci, kybernetickou ochranu, přípravu demobilizovaných vojáků a zdravotnickou službu. Plánujeme další rozšíření trustových fondů.“

Kromě toho se plánuje účast poradců NATO ve všech etapách zkvalitňování komplexního rozsahu bezpečnosti a obrany, optimalizace a zkvalitnění práce jednotlivých subjektů těchto sektorů. V dokumentu se tento směr rozvoje označuje následovně: „Spojení posílí úřad pro spojení v Kyjevě a vyšlou poradce do vlády, včetně ministerstva obrany.“

Je zřejmé, že v kontextu trestní operace v Donbase se budou brát v úvahu i plány NATO na zajištění zvýšení úrovně bojové přípravy útvarů, zařazených do „Centra speciálních operací pro boj s terorismem“.

2. Jaké jsou plány NATO s nacistickými strukturami kyjevského režimu, zejména s „Národní gardou“, obdobou hitlerovské SA a SS.

Českého občana ani nenapadne, že NATO v tažení proti Rusku spoléhá na to, že se „Národní garda“ postaví do čela válečného dobrodružství. Plán NATO

předpokládá, že v průběhu roku dojde ke zvýšení jejich operačních a profesionálních kapacit, dojde k jejímu vyzbrojení novými zbraněmi, soudobým letectvem, prostředky PVO a speciální technikou kompatibilní s technikou sil NATO. „Národní garda“ má dosáhnout vysoké bojovnosti a pohotovosti.

Již nyní probíhá intenzivní individuální příprava veličích personálu a vybavování automatizovanými systémy řízení šifrovaného spojení.

Podle vyjádření amerického velvyslance na Ukrajině **Geoffreye Pyatta** američtí vojenští instruktoři již začali školit Ukrajince v obsluze spojovacích prostředků. Jak jsem již uvedl, vše probíhá v kontextu záměru přeměny „Národní gardy“ v nejbojeschopnější vojenskou sílu na Ukrajině.

3. NATO se poprvé pokouší reálně vyhodnotit potenciál ukrajinské armády, zejména vojenského námořnictva, posílit systém PVO a urychlit proces kompatibility ozbrojených sil Ukrajiny ve válečných operacích se silami NATO.

Zde klade NATO důraz na co nejrychlejší integraci informačně komunikačního systému ukrajinského ministerstva obrany do analogického systému NATO.

Aktuální informaci potřebuje velení NATO k rychlému vyhodnocování situace v ukrajinské armádě, zejména v době, kdy přes velmi formální Minskou smlouvu, pokračuje nepřetržitě v boji proti revolučním silám Donbasu. Spojení a informační technika patří vždy k nejslabším stránkám ukrajinské armády.

4. Komise věnovala mimořádnou pozornost vojenskotechnické spolupráci.

Kromě povídání o významu přechodu na standardy NATO, věnovala komise pozornost rozvoji vojenskoprůmyslového komplexu. Jde o zabezpečení získání pro NATO všech důležitých materiálů a dokumentů, které vlastní ukrajinský VPK, do loňského února spolupracující s Ruskem. Na toto nebezpečí upozorňovali ruští experti po celá desetiletí.

Již počátkem dubna 2015 zpracovali odborníci NATO program reformování ukrajinského VPK, který je programem jeho likvidace a současně ranou pro ruský VPK.

Závěr - 21. června 2015 vypověděla ukrajinská vláda smlouvu o vojenské spolupráci s Ruskem, která se týká hlavně:

- ukončení společné produkce letounů „Antonov“ a vrtulníkůvých motorů v závodě „Motor Síč“;

- Rusko se podílelo na provozu 150 vědeckých a výrobních podniků v letectvém a kosmickém průmyslu a dodávalo ukrajinským montážním závodům 70 % součástek a 95 % surovin a polotovárů;

- Rusko spolupracovalo s Ukrajinou v produkci raket, výrobě zbraní a kosmických prostředků. Podíl Ruska je 50 %, Ukrajiny – 40 % a států SNS a Západu – 10 %;

- ukrajinský lodní průmysl vyráběl námořní plavidla v kooperaci s Ruskem v 50 podnicích;

- v oblasti jaderné energetiky – 75 % surovin a komponentů bylo dodáváno z Ruska.

Rusko buď zanedbalo, nebo nebylo schopno si zabezpečit svou vlivnou přítomnost na Ukrajině, přestože k tomu mělo všechny předpoklady a rozsáhlé možnosti. **K odstranění následků ztráty ukrajinského potenciálu Rusko bude potřebovat 25-30 let a 3-5 bilionů USD.**

Akcelerace komplexní integrace Ukrajiny do NATO je kamuflována vzrůstající agresivitou Ruska, které údajně vyvolalo humanitární katastrofu podporou revoluce v Donbase.

Spolupráce nacistického režimu s Atlantickou aliancí, jak potvrzuje program schválený komisí, se stává stále konkrétnější.

Zatím je oficiální vstup do NATO vzhledem k válečnému stavu s Ruskem a novými republikami na hony vzdálen. Přesto však úroveň zatažení Ukrajiny do NATO je bezprecedentní, stejně jako stupeň pronikání Alianci vybuzené a

600 let od upálení největšího Čecha

(Pokračování ze s. 1)

Zcela zvláštní sympatii pak se těšili husité u slovanských národů. První se přihlásili Rusové, jichž dokonce několik tisíc, v čele s některými ruskými knížaty, vstoupilo přímo i do husitského vojska. A což teprve Slováci! I těch bylo mnoho v husitském vojsku, zvláště když husité potom zbavili Slováky maďarského panství. Tu i slovenští zemané, před tím silně už odcizivší se svému národu, opět se rozpomněli a šli s lidem. A znova se obnovilo a zesílilo dávné bratrství Čechů a Slováků, přervané kdysi Maďary při rozkročení Velkomoravské říše.

I český jazyk se proto tehdy rozšířil jako nikdy před tím ani po tom. Ano, slavné bylo tehdy české jméno, jak nikdy před tím ani potom. A i vnitřně 15. a 16. věk jsou u nás stoletími největšího i blahobytu hospodářského i rozkvětu kulturního. Upadla moc panstva, ale rozkvěta města i zvedla se úroveň seelského stavu. Zakládají se i po venkově školy, šíří se znalost čtení, a lid čte ve svých kronikách o slavné době husitské i silí se tím. Hrají se i divadla, kvete umění, zní hudba nejen na zámcích, ale i v lidové krémě.

* * *

Jak by se to nebylo vrylo hluboko do paměti národa? Význam husitské tradice u Čechů ukázal se však i v negativním směru — co národ stihlo, odcizil-li se nebo dokonce zapřel tuto tradici. Po 200 letech v Čechách vzniklo nové povstání, ale ne už lidové, nýbrž zmožší se zatím šlechty, která zapomenou, v čem byla síla husitství — že v pozdvižení nejšířších lidových vrstev národa — vedla boj bez lidu. I prohrála tento boj stejně neslavně, jako lidové hnutí husitské před 200 lety jej vyhrálo slavně. A národ strašně zaplatil tuto chybu po porážce povstání na Bílé hoře. Jako v husitství se zvedl na jeden z nejpřednějších národů Evropy, tak nyní klesl jako jeden z nejubojnějších, nejuniženějších.

Proto však také nové povznesení národa v době národního obrození děje se pod znamením obnovy husitské tradice. Naši buditelé snaží se vyvolat nové síly v národě především tím, že mu ukáží, čím národ byl tehdy za husitství, i jak tehdy bojoval za svá práva. Hned první novodobý český básník Puchmajer píše svou dodnes památnou báseň o Žižkovi, a Palacký ve svých »Dějínách českého národa« stává husitskou dobou vysoko nad všechna jiná období českých dějin. A tak bylo po celé 19. století. Když roku 1848 po prvé bylo možno hlasitěji již se ozvat, J. K. Tyl činí tak smělym dramatem »Jan Hus«. A stejně zvučí i umění Smetanova, Alšova, Jiráskova i jiných a jiných, hlásí se tu i v samém lidu. Ohně zapalované v předvečer 6. července po našich výšinách a horách nebyly jen vzpomínka na Husa. V tom bylo i přiznávání se k veliké, slavné a pokrokové husitské tradici. »Hranice vzplála« byla oblíbená při tom píseň. Ano, ale nejenom kostnické hranice tím vzpomínáno. Planout měly i hranice nového odhodlání nebojácně bít se za lid a národ.

podporované militantnosti do všech státních struktur. Tyto tendence v kontextu agresivního nástupu USA proti zájmům Ruska na celém post – sovětském prostoru svědčí o tom, že:

1. USA a Evropské imperialistické mocnosti tlačí Ukrajinu do pokračování masakru Ruského obyvatelstva v Donbase a násilného potlačení revolučních sil, až do jejich vyhlazení

2. Tyto mocnosti připravují Ukrajinu jako útočnou vojenskou sílu pro budoucí válečné intervence proti samostatným státům bývalého SSSR a v případě úspěchu i pro válku proti Rusku. Svržení ruské vlády by mělo zřejmě proběhnout cestou barevné revoluce a podporou ruské proamerické „Páté kolony“. Poslední zákon ruské Státní Dumy, omezující působení nevládních organizací podporovaných Západem, tento americký záměr jen potvrzuje.

Tlak západem podporované opozice v Rusku, zaměřené proti prezidentu Putinovi sílí. Bývalý ruský premiér a pozdější kandidát na prezidenta, nynější předseda Ruské republikánské strany „RPR-Parnas“ Michail Kasjanov ve svém vystoupení 21. 5. zdůraznil, že Kyjev musí dostat obranné zbraně a na Donbas mají být vyslány mírové síly OSN, ve kterých nesmí být příslušníci

Zato po roce 1918, za republiky, ne vše již bylo tak, jak mělo být. Tu dokonce se začaly ozývat do té doby neznámé u nás hlasy proti kultu Husa a Žižky. Takové hlasy ozývaly se u nás dávno kdysi, v oné době strašného úpadku národa, kdy reakce, dobře jsouc si vědoma, v čem kořen síly českého národa, namířila svůj útok především tímto směrem a z paměti obecného lidu přímo vybíjela i před ním hanobila památku mistra Jana. V 19. století však, když kníže Schwarzenberg odvažil se říci o husitech po starém způsobu, že husité byli banda lupičů a žhářů, zdvihla se proti němu přímo bouře odporu.

Tím příznačnější však bylo, že po roce 1918, po vytvoření samostatného státu, po naplnění dávné té tužby národa, mohl s čímsi podobným vystoupit sám Josef Pekař, pokládaný za jednoho z nejlepších, ne-li vůbec nejlepšího historika naší doby, a dokazovat též, že husitství bylo neštěstím českého národa, od jehož tradice má se tudíž národ osvobodit. A Žižka jím rovněž vyličen ne jako vůdce a hrdina národa, ale jako středověký lapka (loupežník), jemuž husitství dalo jen možnost provozovat toto své řemeslo ve velkém. Tato historická lež pak a protilidová intrika se předkládala jako moderní a vědecká vymoženost a »státotvornost«. Pekař pak nezůstal sám. Tento jed nakazil i řadu mladších historiků.

Národ sice i tu nedal se tím zmást a ve své zdrcující většině útok odmítl nejen jako historickou nepravdu, ale i jako útok na sám kořen národní síly a národního pokroku. A byl moment, kdy se národ pohusitsku projevil i skutkem. V památný den 21. května 1938, kdy Hitler chystal svůj první útok na Československo, národ nic nedbal ani počtu nepřátel, ani co tomu budou říkat jiní, ale opravdu pohusitsku chopil se zbraně a v průběhu noci obsadil hranice, čímž úplně zmátl Hitlerovy plány. Tehdy také český národ po staletích opět obrátil na sebe pozornost celé Evropy i stal se slavným svou nebojácností.

Tak bylo v máji 1938, ale tak nebylo bohužel v září téhož roku, v době Mnichova. I tu sice národ byl pln vpravdě husitské odhodlanosti se bránit. Kdo viděl statistické shromáždění před parlamentem

22. září a v něm ten k svatě přísaze zvednutý les rukou, že se nedáme, že se Hitlerovi postavíme, a kdo viděl mobilizaci 23. září, jak probíhala hned v nočních těch hodinách, jistě nikdy nezapomene na velké ty chvíle skutečně husitské statečnosti. Ale přišli i jiní, s nehusitským, ano protihusitským heslem, že je lépe ustoupit, prý zachráníme se tak před ztrátami, jež by nám přinesl boj. Co následovalo, ukázalo, jak hrozná to byla nepravda. Tehdy - v září 1938 - měli jsme možnost udělat něco opravdu husitského: postavit se Hitlerovi. A byli bychom bývali opět velkým národem, jedním z nejpřednějších v Evropě.

ruské armády. Síly OSN mají kontrolovat rusko-ukrajinskou hranici. Kasjanov rovněž uvedl, že se bude podílet na organizaci nátlaku na demisi Putina z funkce prezidenta. Již tento rok by měly proběhnout masové manifestace, které donutí Putina provést „demokratické“ reformy. Jako celá prozápadní opozice Kasjanov předpokládá, že ekonomické sankce natolik sníží životní úroveň Rusů, že paralelně s válečnými iniciativami Ukrajiny proti Rusku, bude snadné zopakovat i v Moskvě „kyjevský“ puč.

Bez významu není ani rozhodnutí ruské vlády o vypovězení smlouvy Ruska s NATO o poskytování letecké základny v Uljanovsku k přesunu vojenské techniky z Afghánistánu a k zásobování vojsk, která i po ukončení operace ISAF, pokračují v operacích, které mají proamerický režim v Afghánistánu udržet u moci.

Karel Kluz

Nestalo se tak, neudělali jsme to. A zaplatili jsme to strašně, a nejen hmotně a nejen statisíci našich mrtvých, ale i ztrátou naší národní cti - cti smělého, husitského národa.

Dnes se znovu zvedáme a znovu s husitským ideálem v srdci. Československé rotý v SSSR — to je husitský způsob, jak bojovat, jak pracovat pro národ. »Nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte, zbraň svou rukama chutně uchopte. « Tomu učila husitská píseň naše předky, a tak nepřátel se nelekli, na množství nehleděli a z děl i kulometů statečně pálili naši hoši u Sokolova, pod Kyjevem i u Belé Cerkvi. Tak oni půjdou i dále proti Hitlerovi, tomuto »ryšavému draku« dnešní doby.

Ale nestačí, aby husitským duchem byli naplněni jen naši vojáci. Husité - to byl národ, to byl lid. Tak proto musí být i teď. Znova zase již planou ohně, zatím na Karpatech, a opět je zapaluje lid. Necht' však i ony i vše další, jež vzplanou, jsou též znamením této vůle a rozhodnosti našich národů, dobýt si svobodu. A zář těchto ohňů necht' osvíti všechny naše kraje, z Karpat i dále přes Pohroní a Pováží i na Moravě a v Čechách, a všude necht' vyzývají k boji, aby po celém Československu, a co nejdříve vysoko plály hranice volnosti a pokroku.

(Nejedlý, Zl.: Moskevské stati. Články z „Československých listů“ 1943-1945, Praha, Svoboda 1946, s. 36-42)

KDO VLASTNĚ BYLI TI HUSITÉ?

Podle Karla Schwarzenberga, dědečka výtečníka, který neúspěšně (naštěstí) kandidoval na prezidenta v tomto záhadném státě zplomeném kontrarevolucí, byla to prý „banda lupičů a žhářů“. To neřekl někde při kartách s kamarády nejvyšších kruhů, ale z tribuny Českého sněmu. A byl u toho, aniž hlesli, čeští vlastenci, F. L. Rieger a další. Stalo se tak, když se mělo rozhodnout, zda se v Praze má nebo nemá postavit k pětistému výročí upálení Mistra Jana Husa pomník tomuto největšímu Čechovi. Masaryka, jak víme z jeho spisu „Jan Hus“ (1895), to značně rozčílilo (jakkoli vždy tvrdil, že „rozčilení není můj program“). Vzpomněl si tehdy na Havlíčka, když po porážce revoluce v roce 1848 napsal památné verše začínající slovy „Zle matičko, zle, Švarcenberci zde...“. Karlu Schwarzenbergovi viděl Masaryk, stejně jako dalšími aristokratům, dobře do žaludku. Co ho však rozčílilo, byla zbabělost našich politiků: nikdo z nich se nezvedl, nikdo se nepostavil proti drzému „českému šlechtici“, pardon dem böhmischen Edelmann. Ostatně, kdo se dnes v nynějším parlamentu (podle Marxu „zvaním“) zvedne z poslanců KSČM, když v něm vystoupí vnuk zmíněného aristokrata s nepřičetnými výroky rusofoba?

Pomníku se nakonec Pražané v roce 1915 dočkali a nedávno byl dokonce slavnostně restaurován. František Josef neměl, když vyvolal válku, nic proti němu. Potřeboval totiž české vojáky na ruskou frontu. Ale co dnes znamená celá ta komedie kolem šestistého výročí upálení Mistra Jana Husa, těžko pochopit. Vždyť tento režim, který Svaté církvi znovu „vrátil“ majetky, jež jí de facto nikdy nepatřily (a dokonce ani právně, půjdeme-li poctivě do historie), nemá sebemenší oprávnění hlásit se k Husovi. Nebylo většího bojovníka proti chamtivosti a „hmotářství“ kléru, než byl Betlémský kazatel. Nešlo mu vůbec o pravdu jako takovou, ale o pravdu chudoby. O to, aby ti, kdo evangelium hlásají, dosvědčovali svá slova skutky.

A hradně husitský rudý prapor, je to jen pokrytectví. V čem dnes žijeme, je výsměchem odkazu Mistra Jana.

F-ik

Vážení čtenáři! K vašim dotazům, kde a jak je možné si marxisticko-leninský měsíčník „Dialog“ zajistit, připomínáme, že všechny objednávky, připomínky, dotazy i své články můžete zasílat pouze na adresu vydavatele.

Roční předplatné včetně poštovného činí 250,-Kč.
Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.
Vyhrazujeme si právo redakční úpravy rukopisů.
Vydavatel: OREGO productions, Moulíkova 2238/1, 150 00 Praha 5
Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454
„Dialog“ - číslo 319
Uzávěrka čísla 15. června 2015